

DIENSTNEMING

Een geel lichtje, golvend op de wat trage kadans van een zwoegend trappen, is de voorbode van de fietser die men, in de nachtelijke klamheid, nog niet herker-
Het schijnsel wordt scherper, groter, lichter, en, in de lichtere schaduw die eracht-

ter aansleept, tekent zich, gestadig aangroeiend, een mannelijke silhouet af. Men bemerkt nu het heverige schokken van de tas op de bagagedrager. Een straal gulden licht flitst over de stuurstang bij elke schommeling van de fiets en, in een uitgerekt geruis, rijdt de wielrijder werktuigelijk voorbij als in twee gebroken. Weldra verdwijnen de vage omtrekken van de man en het gevleugelde wiel op de machinistenkepie in het bescheiden geknars dat, in een smal en kronkelend, rood zog, een beetje wind en veel moed meevoert...

Waar trekt hij heen, op dit godverlaten uur, langs de dode wegen? Hij haast zich langzaam naar het immer bedrijvige depot, waar in een bleke lichtkring opgewarmd door haar eerste gonzende stoomdampen, zijn type 29, gereed voor het vertrek, op hem wacht; hij haast zich langzaam want, voorzichtig als hij is, vertrok hij op tijd om met alle mogelijkheden rekening te houden en, nogmaals, goed op zijn gemak, die weg naar het werk te volgen welke hij in de loop van zijn levensjaren duizend en duizend maal doorlopen heeft.

En, daar bereikt hij kalm de afsluiting van de spoorweginstallaties. De nacht is hier klaar van de schuine lichtbundels uit de naburige zoeklichten die als reusachtige kandelaars, hoogmoedig en eenzaam, waken over het nachtelijk werk in de nabije vorming. Zijn oog peilt instinctmatig de sporen af, links en rechts. Het roze dienstdaag met witte hoord voert hem rechtstreeks naar de reglementaire garage waar al andere fietsen ophangen: die van zijn kameraden welke de nachtreinen bedienen en door het eeuwige werk van het spoor uit hun onderbroken slaap werden opgeslorpt, lang voor hem.

Een schok van de schouder om de stand van de tas aan zijn gang aan te passen, een vragende blik op de spoorweghorloge : « Het gaat ! Nog veertig minuten voor het « UUR ! ». Een kort oponthoud in de loodkleurige kleedkamer, die verlaten is en hol klinkt als een kerk zonder gelovigen, om daar andere spullen aan te trekken, vóór zijn smalle persoonlijke kast, die, als een groene nis gemerkt met zijn naam, ingelast is in de rij van zoveel andere en een soort tabernakel van de plicht vormt vóór hetwelk de machinist zijn uniform aantrekt waarmee hij de dagelijkse ritus van het werk zal celebreren.

De glazen deur van het lokaal van de koormeester, afgeschermd met spiksplinternieuwe berichten, met wapperende nota's, vergeelde aanbevelingen, gaat voor hem open. Hier drijven de bibberende fluorescentie-buizen boven de kwijnende spiralen van de blauwe rook der eerste sigaretten : een reukmengsel van olie, tabak, peukjes, stoom, creoline, arbeid, overdekt de mensen en de dingen als een wrange, kleverige, bestendige stomp. Hier zijn andere werkmakers al aanwezig, eveneens op het punt om te vertrekken. De contactname is vriendschappelijk, vrolijk, soms een beetje stuurs ; het gesprek verkwijnt en dooft vlug uit : het is nog te vroeg. Gedurende een kwartiertje verdiept iedereen zich in een ernstige en aandachtige lezing van de nieuwe aanbevelingen en van de particulariteiten van de dag. Dan bukt de man zich tenslotte om een zorgvuldige handtekening te zetten op het orderboek en strekt zijn arm zich dadelijk uit, automatisch naar het werkblad : het voornaam, essentieel, gebiedend document, een soort proces-verhaal in de dop van wat de zich aftekenende prestatie zal zijn. In dit open borderel beleeft de machinist van tevoren de af te leggen weg, berekent hij de krachtspanning die hij van zijn locomotief zal moeten eisen, ziet hij de kleine, slapende stationnetjes opdoemen, die gemeerd liggen langs de naakte perrons waarlangs hij straks zal voorbijschieten terwijl de pinkelende seinen hun gekleurde lichtbundel weerkaatsen op de glans van de rails. Hij loopt in gedachten langs gans de vertrouwde lijn ; in een seconde rolt hij in zijn geheugen de volledige film af van de volgende rit, zo duidelijk als in de werkelijkheid. Verdiept in deze aanschouwing, stapt hij buiten, zonder zich om te keren.

Met zijn blauwe pet een beetje scheef over het oor, de reglementaire bril boven de opgepoetste klep, de tas nog immer over de schouder, één en al aandacht, zo richt hij zich langs de dienstpaden en de met hoekige schaduwen bezette sporen naar zijn locomotief.

Zijn stoker is al sedert enkele minuten in de machinistenkap aangekomen en heeft de vuurstang, driftig en vinnig, enkele malen door de ronkende haard gestoten. De schoorsteen spuwt zware, verwrongen spiralen van een dichte rook, die ondoorschijnend is als de zwarte lucht waaraan hij kleeft ; de motor schijnt te trappelen van ongeduld ; het ritmische gestamp van de pomp drukt, als de slagen van een geweldig hart, het krachtige leven uit dat kookt in de vurige machine. Van op afstand heeft de machinist die machtige en samengebundelde werkelijkheid gezien en gevoeld als een dringend beroep op zijn aanwezigheid aan het « stuur ». Vief hijst hij zich onder de kap. Een vriendelijke klap op de rug van de stoker is een groet uit het hart tot de reisgezel ; met een schouderzwaai ontdoet hij zich van zijn

tas en daarmee is hij gereed. De twee mannen, een oude ploeg verbonden door het jarenlang, trouw samenrijden, vullen elkaar aan en versmelten instinctmatig hun gedachten : voor het ogenblik telt alleen de machine, het praten is voor later. Nazicht rechts, nazicht links, een blik op de tender, een oliedruppel hier, een draai aan een kraan daar, een streling met de katoen over het nachtvochtige raampje, een andere over de moderator ; de drukking is goed, het vuur is volkomen in orde, alles is klaar.

En, alsof het op dit eindbesluit gewacht had, flitst een rood licht over naar groen, ginds op het uiteinde van het spoor. Het Uur is aangebroken ! Een korte, snerpende fluitstoot maakt een einde aan het wachten van beide mannen ; een stoomguld, als een wolk zo groot, wit als de schuim rond een gelaat, omhult met zijn zegepraalend gesis de eerste zachte krachtspanningen van de trotse locomotief, die nu eenzaam vertrekt met trage en plechtige zuigerstoten naar de naburige vorming, om zich daar lichtjes tegen het gereed gemaakte stel te drukken, zoals men een zachte hand legt op het voorhoofd van de slapende gezellin, om haar te wekken...

S. VILLE.

Goed nieuws voor de gepensioneerden

VERKEERSVOORDELEN IN HET BUITENLAND

Van 1 april 1960 af, kunnen de gepensioneerde spoor mannen, voor zichzelf en voor hun echtgenoten, een vermindering van 50 % bekomen op de prijs van de enkelvoudige reisbiljetten afgeleverd op de netten die deel uitmaken van de Internationale Overeenkomst voor uitwisseling van verkeersvoordelen (1), behalve, evenwel, op de lijnen van de Nationale Maatschappij der Franse Spoorwegen (S.N.C.F.).

De vermindering zal toegekend worden op vertoon van een legitimatiekaart die de gepensioneerde bediende zich kan aanschaffen in het station dat met de uitbetaling van zijn pensioen belast is.

Rechthebbenden :

- De gepensioneerde bediende die ten minste 25 jaar werkelijke dienst telt of ten minste 60 jaar oud was op het ogenblik van zijn pensionering ;
- Zijn echtgenote voor zover zij met hem samenleeft.

De rechthebbenden moeten zeer aandachtig de voorwaarden van gebruik lezen, die op de legitimatiekaart voorkomen. Elke onregelmatigheid bij het gebruik van dit document zal de onmiddellijke intrekking ervan voor gevolg hebben.

(1) De lijst van deze netten komt voor in Bericht 71 P van 24 december 1959.